

W., dnia 22 lutego 2017 r.

sygn. akt OSD 6/17

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego

Okręgowej Izby Radców Prawnych we W.

z dnia 22 lutego 2017 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. w składzie:

Przewodniczący: r.pr. B. C.

Sędziowie: r.pr. E. Z. – sprawozdawca

r.pr. W. G.

Protokolant: apl. radc. J. S.

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. – r.pr. B. J.

w sprawie zażalenia złożonego przez P. W. na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. z dnia 27.12.2016 r., sygnatura R.D. 62/16 o umorzeniu dochodzenia w sprawie r.pr. K. R..

postanowił:

I.

utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. z dnia 27.12.2016r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie o sygnaturze R.D. 62/16,

II.

kosztami postępowania w kwocie 912,40 zł (słownie: dziewięćset dwanaście złotych 40/100) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych we W..

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 27.12.2016r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego na podstawie art.17§1 pkt.2 k.p.k. w zw. z art.74(1) ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych umorzył postępowanie dyscyplinarne przeciwko radcy prawnemu K. R. wobec uprzedniego ustalenia, że czyn zarzucany obwinionej nie wyczerpuje znamion przewinienia dyscyplinarnego. W uzasadnieniu Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby radca prawny K. R. była świadoma faktu prowadzenia egzekucji przeciwko J. T. w dacie zawarcia przez nią umowy cesji wierzytelności z J. T., a zatem brak było podstaw do przyjęcia, że działanie radcy prawnego K. R. zmierzało do udzielenia pomocy J. T. w udaremnieniu egzekucji, prowadzonej z wniosku skarżącego. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego uznał także, że wobec zawarcia umowy cesji z dnia 1.09.2015r. z podpisami notarialnie poświadczonymi nie można w żaden sposób przyjąć, aby doszło do sfalszowania tego dokumentu. Podobnie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego ocenił, że radca prawny była upoważniona do wskazania rachunku bankowego kancelarii dla wpłat, jakich miała dokonać G. B., bowiem pozwalał jej na to zakres udzielonego jej przez klienta pełnomocnictwa procesowego, a ponadto G. B. jako uprzedni pozwany w procesie z udziałem radcy prawnego K. R. miał pełną wiedzę o jej umocowaniu.

Na powyższe postanowienie skarżący P. W. wniósł w dniu 16.01.2017r. zażalenie (odwołanie) wnosząc o uchylenie w/ w postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego i kontynuowanie dochodzenia w sprawie. W przedmiotowym odwołaniu skarżący podtrzymał swoje dotychczasowe zarzuty wobec radcy prawnego K. R., a ponadto zarzucił, iż: obwiniona w trakcie postępowania toczącego się przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego nie dostarczyła pełnomocnictwa udzielonego jej przez J. T. do odbioru od Pana B. kwot zasądzonych na jego rzecz; wywiódł, że wezwanie przez radcę prawnego K. R. G. B. do zapłaty całej należności na jej konto przesądza o świadomości radcy prawnego K. R. o toczącej się przeciwko J. T. egzekucji. Ponadto skarżący wskazał, że obwiniona gubi się w wyliczeniu swojej wierzytelności należnej jej od J. T. z uwagi na sprzeczności pomiędzy treścią umowy cesji z dnia 01.09.2015r., a wyliczeniem z jej pisma z dnia 9.11.2016r. złożonego w niniejszym postępowaniu. Skarżący P. W. zażądał również zobowiązania obwinionej do przedłożenia dokumentów księgowych z jej kancelarii prawnej, wskazujących, że kwota 17.000 zł otrzymana od J. T. została zaksięgowana. Ostatecznie skarżący zarzucił brak wiarygodności zeznaniom złożonym przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego przez J. T..

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Istotą postępowania odwoławczego jest dokładne zbadanie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, czy Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego podejmując decyzję o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu dokonał w sposób prawidłowy analizy stanu faktycznego sprawy, a następnie dokonanie oceny, czy przy tak ustalonym stanie faktycznym Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przeprowadził należyłą subsumpcję, zwłaszcza w świetle zarzutów podniesionych przez skarżącego w odwołaniu z dnia 16.01.2017r. W efekcie tak przeprowadzonego badania Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stanął na stanowisku, że w/w zażalenie z dnia 16.01.2017r. nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem podniesione w nim zarzuty nie znajdują poparcia w zgromadzonym i ocenionym następnie przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego materiale dowodowym.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż wbrew twierdzeniom skarżącego w aktach niniejszej sprawy znajduje się pełnomocnictwo ogólne udzielone przez J. T. radcy prawnemu K. R.. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zatem prawidłowo ustalił w oparciu o jego treść, że pełnomocnictwo procesowe ogólne oznacza umocowanie do podejmowania wszystkich czynności i składania oświadczeń woli łączących się ze sprawą będącą przedmiotem pełnomocnictwa. Radca prawny K. R. wzywając G. B. do zapłaty całej należności na swoje konto nie przekroczyła swoich uprawnień wynikających z udzielonego jej zakresu pełnomocnictwa. To jej Mocodawcy Panu J. T. przysługiwałby ewentualnie zarzut przekroczenia granic stosunku pełnomocnictwa, gdyby wyraźnie sprzeciwił się takiej czynności, a radca prawny mimo to wezwałaby dłużnika do rozporządzenia wierzytelnością bezpośrednio na konto radcy prawnego. W niniejszej sprawie nie mieliśmy do czynienia z taką sytuacją, ale co ważniejsze zarzut przekroczenia zakresu umocowania zupełnie nie ma znaczenia w niniejszej sprawie wobec faktu, iż radca prawny K. R. nigdy żadnych środków finansowych od Pana G. B. nie pobrała. Na jej konto nie wpłynęła bowiem od ani należność główna, ani należne radcy prawnemu koszty prowadzenia sprawy. Zauważyć należy, że z zestawienia dat kolejnych czynności w sprawie wynika, że zarówno wezwanie z dnia 28.08.2015r. jak i informacja o dokonanej cesji z dnia 09.09.2015r., skierowane przez radcę prawnego K. R. do Pana G. B. zostały odebrane przez adresata w dniu 14.09.2015r, podczas gdy G. B. uiszczył całą należność przekazem pieniężnym na adres Pana T. już dniu 03.09.2015r. Zatem wszystkie czynności podjęte przez radcę prawnego K. R. nie wywołały skutku w postaci udaremnienia egzekucji prowadzonej z wniosku P. W., bowiem de facto transakcja pomiędzy dłużnikiem J. T., a jego wierzycielem p. B. odbyła się bez udziału radcy prawnego K. R.. Nie udowodniono w trakcie dochodzenia, aby radca prawny K. R. miała świadomość prowadzenia egzekucji komorniczej przeciwko J. T., co zresztą ten ostatni potwierdził. Radca prawny K. R. nie otrzymała również od Komornika w ramach prowadzonej egzekucji z wniosku skarżącego żadnego zajęcia wierzytelności należnej J. T., więc trudno postawić jej zarzut utrudniania, czy wręcz udaremnienia egzekucji, skoro tym bardziej nie znaleziono podstaw do wytoczenia jej takiego zarzutu na drodze karnej. Jediną osobą, która w tej sprawie podjęła czynności zmierzające do udaremnienia prowadzonej egzekucji był J. T., dłużnik skarżącego. Podobnie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela ocenę Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego dotyczącą braku znamion sfalszowania przez radcę prawnego K. R. umowy cesji z dnia 1.09.2015r., tym bardziej, że jej zawarcie odbywało się przy udziale notariusza. Dodatkowo zauważyć należy, że radca prawny K. R. nie uzyskała

także od J. T. swojego honorarium za prowadzenie spraw i była zmuszona podjąć w tym zakresie na własną rękę czynności windykacyjne. Wskazać należy ponadto, iż podniesiony przez skarżącego zarzut niewłaściwego rozliczenia w relacji mocodawca – pełnomocnik, mogący stanowić ewentualne naruszenie zasad etyki przez radcę prawnego przysługuje mocodawcy, a nie osobie trzeciej. Tak samo w zakresie wniosku skarżącego, ani Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, ani Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie są organami władnymi do kontrolowania zgodności z prawem dokumentacji księgowej radcy prawnego, dlatego wniosek skarżącego o zobowiązanie radcy prawnego do przedłożenia dokumentów księgowych nie mógł zostać uwzględniony. Co się zaś tyczy oceny wiarygodności zeznań J. T. w niniejszym postępowaniu Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, podobnie jak Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego uznał zeznania świadka w zakresie braku wiedzy radcy prawnego K. R. o toczącym się postępowaniu egzekucyjnym za wiarygodne. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny także nie dopatrywał się w zebranych materiale dowodowym żadnych sprzeczności w zakresie tej okoliczności.

Wobec powyższego po dokonaniu wszechstronnej analizy okoliczności faktycznych i prawnych niniejszej sprawy, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że wydane przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego postanowienie z dnia 27.12.2016r. o umorzeniu dochodzenia prowadzonego przeciwko radcy prawnemu K. R. wobec braku możliwości postawienia jej zarzutu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego w pełni odpowiada prawu. W tym stanie rzeczy, wobec braku podstaw do uwzględnienia zarzutów zawartych w odwołaniu skarżącego z dnia 16.01.2017r., w pełni uzasadnionym było utrzymanie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny postanowienia z dnia 27.12.2016r., sygnatura R.D. 62/16 o umorzeniu dochodzenia w mocy.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 70(6) ust.2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r o radcach prawnych.

Niniejsze postanowienie jest prawomocne i nie przysługuje od niego odwołanie.